

opusdei.org

Seguint les petjades del Senyor

Us oferim en àudio i text, l'homilia de sant Josepmaria "Seguint les petjades del Senyor" publicada a "Amics de Déu" i pronunciada el 3 d'abril de 1955.

24/08/2020

Disponible també a [Soundcloud](#), [ivoox](#) i [Youtube](#)

Ego sum via, veritas et vita.[1] Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Amb aquestes inequívokes paraules, el Senyor ens ha mostrat quina és la sendera que mena a la felicitat eterna. *Ego sum via*: Ell és l'únic viarany que enllaça el Cel amb la terra. Ho declara a tots els homes, però especialment ens ho recorda als qui, com tu i com jo, li hem dit que estem decidits a prendre'ns seriosament la nostra vocació de cristians, de manera que Déu es trobi sempre present en els nostres pensaments, en els nostres llavis i en totes les accions nostres, també en aquelles més ordinàries i corrents.

Jesús és el camí. Ell ha deixat en aquest món les petjades clares dels seus passos, senyals indelebles que ni el desgast dels anys ni la perfídia de l'enemic no han aconseguit d'esborrar. *Iesus Christus heri, et hodie; ipse et in saecula.*[2] Com m'agrada de recordar-ho!: Jesucrist,

el mateix que ahir era per als Apòstols i la gent que el cercava, viu avui per a nosaltres, i viurà pels segles. Som els homes els qui de vegades no arribem a descobrir-ne el rostre, perennement actual, perquè mirem amb ulls cansats o tèrbols. Ara, en començar aquesta estona d'oració al costat del Sagrari, demana-li, com el cec de l'Evangelí: *Domine, ut videam!*,^[3] Senyor, que hi vegi!, que s'empleni la meva intel·ligència de llum i que la paraula de Crist penetri en la meva ment; que arrelí en la meva ànima la seva Vida, perquè em transformi en vista a la Glòria eterna.

El camí del cristià

Que transparent que resulta l'ensenyança de Crist! Com de costum, obrim el Nou Testament, en aquesta ocasió pel capítol XI de sant Mateu: *apreneu de mi, que sóc mansuet i humil de cor.*^[4] T'hi fixes?

Hem d'aprendre d'Ell, de Jesús, el nostre únic model. Si vols tirar endavant prevenint ensopegades i esgarriaments, no has de fer més que anar per on Ell va anar, posar els peus sobre l'empremta de les seves petjades, endinsar-te en el seu Cor humil i pacient, beure de la deu dels seus manaments i afectes; en un mot, t'has d'identificar amb Jesucrist, has de mirar de convertir-te de debò en un altre Crist entre els teus germans els homes.

Perquè ningú no se senti enganyat, llegirem una altra cita de sant Mateu. En el capítol XVI, el Senyor encara precisa més la seva doctrina: *si algú vol venir darrera meu, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi.*[5] El camí de Déu és de renúncia, de mortificació, de donació de si mateix, però no és de tristesa ni d'apocament.

Repassa l'exemple de Crist, des del bressol de Betlem fins al tron del Calvari. Considera la seva abnegació, les seves privacions: fam, set, fatiga, calor, son, maltractaments, incomprendiments, llàgrimes...;[6] i la seva alegria de salvar la humanitat entera. M'agradaria que ara gravessis profundament en el teu pensament i en el teu cor —per tal que hi meditis molts cops, i el tradueixis en conseqüències pràctiques— aquell resum de sant Pau, quan invitava els d'Efes a seguir sense titubacions els passos del Senyor: *sigueu imitadors de Déu, com a fills estimats, i obreu amb amor, com el Crist us va estimar i es va oferir ell mateix a Déu com una oblació i una víctima d'olor suavíssima.* [7]

Jesús es va donar a Si mateix, esdevingut holocaust per amor. I tu, deixeble de Crist; tu, fill predilecte de Déu; tu, que has estat comprat a preu

de Creu; tu també has d'estar disposat a negar-te a tu mateix. Així doncs, siguin quines siguin les circumstàncies concretes que travessem, ni tu ni jo no podem tenir una conducta egoista, aburgesada, còmoda, dissipada... —dispensa'm la sinceritat—, nècia! *Si ambiciones l'estima dels homes i et sents ansiós d'ésser considerat o apreciat, i no cerques més que una vida platxerosa, t'has desviat del camí... A la ciutat dels sants, només s'hi permet l'entrada i descansar i regnar amb el Rei pels segles eterns, a aquells qui passen per la via aspra, angosta, estreta de les tribulacions.*[8]

Cal que et decideixis voluntàriament a carregar-te la creu. Si no, amb la llengua diràs que imites Crist, però els fets ho desmentiran; així no arribaràs a tractar amb intimitat el Mestre, ni l'estimaràs de debò. És urgent que els cristians ens convencem bé d'aquesta realitat: no

caminen prop del Senyor, quan no sabem privar-nos espontàniament de tantes coses que el capritx, la vanitat, el regal, l'interès reclamen... No ha de passar una jornada sense que l'hagis amanida amb la gràcia i la sal de la mortificació. I treu-te del cap aquesta idea que et trobes, aleshores, reduït a ésser desgraciat. Pobra felicitat serà la teva, si no aprens a vèncer-te a tu mateix, si et deixes esclafar i dominar per les passions i vel·leïtats, en comptes de carregar-te la creu amb valentia.

Recordo ara —segurament algú de vosaltres ja m'haurà sentit aquest mateix comentari en d'altres meditacions— aquell somni d'un escriptor del segle d'or castellà. Al seu davant, s'obren dos camins. L'un es presenta ample i carreter, planer, pròdig en hostals i posades i altres llocs amens i regalats. Per allí hi passa la gent a cavall o amb carrosses, entre músiques i rialles

—riallades d'esbojarrat-; s'hi veu una multitud embriagada en una delectança aparent, efímera, ja que aquest camí s'acaba en una timba sense fons. És la senda dels mundans, dels eterns aburgesats: ostenten una alegria que de fet no tenen; busquen insaciablement tota mena de comoditats i de plaers...; els horroritza el dolor, la renúncia, el sacrifici. No volen saber res de la Creu de Crist, es pensen que és cosa de ximples. Però són ells, els ximples: esclaus de l'enveja, de la gola, de la sensualitat, i acaben passant-s'ho pitjor, i ja és tard quan s'adonen que han malversat, per una bagatella de no res, la seva felicitat terrenal i eterna. Ens ho adverteix el Senyor: *aquell qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà; però, qui perdi la seva vida per causa meva, la trobarà. Perquè ¿què en traurà, l'home, de guanyar tot el món, si perd la seva ànima?*[9]

Per aquest somni, i en una altra direcció, passa un altre viarany: tan estret i costerut, que no és possible de fer-lo a cavall. Tots aquells qui l'emprenen, ho fan per llur propi peu, potser fent ziga-zagues, amb posat serè, entremig de cards i trampejant penyals. Segons a quins indrets, deixen esquinçalls dels seus vestits i, fins i tot, de la seva carn. Però al final els espera un verger, la felicitat per sempre, el Cel. És el camí de les ànimes santes que s'humilien, que per amor a Jesucrist se sacrificuen de gust pels altres; la ruta dels qui no temen d'anar camí amunt, amb la creu carregada amorosament, per molt que els pesi, perquè saben que si el pes els abat, podran aixecar-se i continuar l'ascensió: Crist és la força d'aquests caminants.

¿Què hi fa que s'ensopegui, si en el dolor de la caiguda trobem l'energia que ens redreça una altra vegada i

ens impulsa a tirar endavant amb un nou delit? No us oblideu que no és sant qui no cau, sinó aquell que sempre s'aixeca, amb humilitat i amb una santa tossuderia. Si en el llibre dels Proverbis s'hi comenta que el just cau set cops el dia,[10] tu i jo —pobres criatures— no ens hem d'estranyar ni descoratjar-nos davant les pròpies misèries personals, davant les nostres ensopegades, perquè continuarem endavant, si cerquem la fortalesa en Aquell qui ens ha promès: *veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us alleujaré.*[11] Gràcies, Senyor, *quia tu es, Deus, fortitudo mea,*[12] perquè heu estat Vós, i solament Vós, Déu meu, la meva fortalesa, el meu refugi, el meu suport.

Si de debò desitges progressar en la vida interior, sigues humil. Acudeix amb constància, confiadament, a l'ajuda del Senyor i de la seva beneïda Mare, que és també Mare

teva. Amb serenitat, tranquil, per molt de mal que et faci la ferida, que encara no s'ha tancat, de la teva darrera relliscada, abraça novament la creu i digues: Senyor, amb el vostre auxili, lluitaré per no aturar-me, respondré fidelment a les vostres invitacions, sense por de les pujades dures, ni de l'aparent monotonia de la feina habitual, ni dels cards i rocs del camí. Em consta que m'assisteix la vostra misericòrdia, i que al capdavant trobaré la felicitat eterna, l'alegria i l'Amor pels segles infinits.

En acabat, dins el mateix somni, aquell escriptor descobria una tercera ruta: estreta, guarnida també d'asprors i de pujades, tot dur com el segon camí. Per allí només n'avançaven uns pocs enmig de mil penalitats, amb gest solemne i majestuós. Malgrat això, acabaven en el mateix precipici horrible on anava a parar la primera sendera. És el camí que recorren els hipòcrites, els

mancats de rectitud d'intenció,
aquells qui es mouen per un zel fals,
els qui perverteixen les obres divines
en barrejar-les amb egoismes
temporals. *És una niciesa emprendre
una empresa costosa amb el fi d'ésser
admirats; guardar els manaments de
Déu a base d'un esforç ardu, però
aspirar a una recompensa terrenal.
Aquell qui amb l'exercici de les virtuts
pretén beneficis humans, és com qui
malvèn un objecte preciós per pocs
diners: pot conquerir el Cel, i en canvi
s'accontenta amb una lloança
efímera... Per això es diu que les
esperances dels hipòcrites són com la
teranyina: tant d'esforç per teixir-la, i
al capdavall se l'enduu d'una bufada
el vent de la mort.*[13]

Amb l'esguard a la meta

Si us recordo aquestes veritats
fermes, es per invitar-vos a examinar
atentament els mòbils que impulsen
la vostra conducta, a fi de rectificar

allò que calgui, adreçant-ho tot al servei de Déu i dels vostres germans els homes. Mireu que el Senyor ha passat pel costat nostre, ens ha mirat amb afecte *i ens ha cridat amb la seva vocació santa, no per les nostres bones obres, sinó segons el seu beneplàcit i per la gràcia que ens ha estat atorgada en Jesucrist abans de tots els segles.*[14]

Purifiqueu la intenció, ocupeu-vos de totes les coses per amor a Déu, tot abraçant amb goig la creu de cada dia. Ho he repetit milers de vegades, perquè penso que aquestes idees haurien d'estar esculpides en el cor dels cristians: quan no ens limitem a tolerar i, en canvi, estimem la contradicció, el dolor físic o moral, i l'oferim a Déu en desgreuge pels nostres pecats personals i pels pecats de tots els homes, aleshores us asseguro que aquesta pena no causa pesar.

És que ja no es porta una creu qualsevol, es descobreix la Creu de Crist amb el consol que el Redemptor és qui es compromet a suportar-ne el pes. Nosaltres col·laborem com Simó de Cirene que, quan tornava de treballar a la seva granja, tot pensant en un repòs merescut, es veié forçat a posar l'espatlla per ajudar Jesús.

[15] Fer-se voluntàriament Cirineu de Crist, acompanyar tan de prop la seva Humanitat adolorida, reduïda a una desferra, per una ànima enamorada no significa cap desventura, ans dóna la certesa de la proximitat de Déu, que ens beneeix amb aquesta elecció.

No són poques les persones que molt sovint m'han comentat amb sorpresa, l'alegria que, gràcies a Déu, tenen i contagien els meus fills a l'Opus Dei. Davant l'evidència d'aquesta realitat, sempre responc amb la mateixa explicació, ja que no en conec d'altra: el fonament de la

seva felicitat consisteix a no tenir por de la vida ni de la mort, a no encongir-se davant la tribulació, en l'esforç quotidià de viure amb esperit de sacrifici, constantment disposats —malgrat la personal misèria i feblesa— a negar-se a ells mateixos, a condició que facin el camí cristià més suportable i amable als altres.

Com el bategar del cor

Mentre jo parlo, sé que vosaltres, en la presència de Déu, procureu anar revisant el vostre capteniment. ¿Oi que la majoria d'aquests neguits que t'han inquietat l'ànima, d'aquestes faltes de pau, obeeixen al fet que no has correspost a les invitacions divines; o bé, que potser anaves seguint el sender dels hipòcrites, perquè et cercaves a tu mateix? Amb el trist intent de mantenir davant els qui et rodegen la mera aparença d'una actitud cristiana, en el teu interior et negaves a acceptar la

renúncia, a mortificar les teves tortes passions, a donar-te sense condicions, abnegadament, com Jesucrist.

Mireu, en aquestes estones de meditació davant el Sagrari, no us podeu limitar a escoltar les paraules que pronuncia el sacerdot com materialitzant l'oració íntima de cadascú. Jo et presento unes consideracions, t'assenyalo uns punts, perquè tu els recullis activament, i hi reflexionis pel teu compte, tot convertint-los en tema d'un col·loqui personalíssim i silenciós entre Déu i tu, de forma que els apliquis a la teva situació actual i, amb les llums que el Senyor t'ofereix, distingeixis en la teva conducta allò que va de dret a Ell, d'allò que passa pel mal camí, per rectificar-ho amb la seva gràcia.

Agraeix al Senyor aquest cúmulo de bones obres que has fet,

desinteressadament, perquè pots cantar amb el salmista: *Ell m'ha tret fora del miserable toll, del fangós gorg, ha posat els meus peus sobre la roca, i ha afermat els meus passos.*

[16] Demana-li també perdó per les teves omissions o per les petjades en fals, quan t'has ficat en aquest lamentable laberint de la hipocresia, quan afirmaves el desig de la glòria de Déu i el bé del proïsme, però de fet t'honoraves a tu mateix... Sigues audaç, sigues generós, i digues que no: que ja no vols defraudar més el Senyor i la humanitat.

És l'hora d'acudir a la teva Mare beneïda del Cel, perquè t'aculli als seus braços i t'obtingui del seu Fill una mirada de misericòrdia. I procura de seguida treure propòsits concrets: talla d'una vegada, encara que et faci mal, aquest doblec que et destorba, i que Déu i tu coneixeu bé. La supèrbia, la sensualitat, la manca de sentit sobrenatural s'aliaran per

xiuxiuejar-te: això? Però si es tracta d'una circumstància de res, una rucada insignificant! Tu, sense dialogar més amb la temptació, respon: també em lliuraré a aquesta exigència divina! I la raó no et faltarà: l'amor es demostra d'una manera especial en petiteses. Ordinàriament, els sacrificis que ens demana el Senyor, els més arduos, són minúsculs, però tan continuats i valuosos com els batecs del cor.

¿Quantes mares has conegut com a protagonistes d'un acte heroic, extraordinari? Poques, molt poques. I, tot i així, de mares heroiques, heroiques de debò, que no apareixen com a figures de res d'espectacular, que mai no seran notícia —com se sol dir—, tant tu com jo en coneixem moltes: viuen negant-se tothora, retallant amb alegria els seus propis plaers i afeccions, el seu temps, les seves possibilitats d'afirmació o

d'èxit, per revestir de felicitat tots els dies dels seus fills.

Prenem altres exemples, també de la vida corrent. Sant Pau els esmenta: *tots els qui han de competir en la palestra s'abstenen de tot: ells per obtenir una corona que es marceix; i nosaltres, una d'immarcescible.*^[17]

Us basta de llançar una mirada al vostre voltant. Fixeu-vos a quants de sacrificis se sotmeten, de bon grat o de mal grat, tant ells com elles, per tenir cura del cos, per defensar la salut, per aconseguir l'estimació aliena... ¿Nosaltres no serem capaços de commoure'ns davant aquest amor immens de Déu correspost tan malament per la humanitat, mortificant allò que hagi d'ésser mortificat, per tal que la nostra ment i el nostre cor visquin més pendents del Senyor?

El sentit cristià ha estat talment alterat en moltes consciències que,

en parlar de mortificació i de penitència, hom no pensa sinó en aquests grans dejunis i cilicis que s'esmenten en els admirables relats d'algunes biografies de sants. En començar aquesta meditació, hem establert la premissa evident que hem d'imitar Jesucrist, com a model de conducta. Certament, va preparar el començament de la seva predicació retirant-se al desert, per jejunar durant quaranta dies i quaranta nits,[18] però tant abans com després va practicar la virtut de la templança amb tanta naturalitat, que els seus enemics van aprofitar per a titil·lar-lo calumniosament *d'home voraç i bevedor, amic dels publicans i dels pecadors.*[19]

M'interessa que descobriu en tota la seva profunditat aquesta senzillesa del Mestre, que no fa ostentació de la seva vida penitent, ja que és això mateix el que Ell et demana a tu: *quan dejuneu, no feu un posat trist,*

com els hipòcrites que es desfiguren la cara perquè els altres vegin que dejunen. Us asseguro que ja tenen la seva recompensa. Tu en canvi, quan dejunis, perfuma't el cap i renta't la cara, per tal que la gent no s'adoni que dejunes, sinó únicament el teu Pare que està en el secret; i el teu Pare, que veu en el secret, t'ho pagarà.
[20]

Així cal que t'exercitis en l'esperit de penitència: de cara a Déu i com un fill, com el menut que demostra l'estimació al seu pare tot renunciant als seus pocs tresors de valor escàs —un rodet, un soldat escapçat, una xapa d'ampolla—; li costa de fer aquest pas, però a la fi pot més l'estimació i li allarga la mà, satisfet.

Permeteu-me que us rebli una vegada i una altra el camí que Déu espera que recorri cadascú, quan ens crida a servir-lo enmig del món, per santificar i santificar-nos mitjançant

les ocupacions ordinàries. Amb un sentit comú colossal, i alhora ple de fe, sant Pau predicava que *en la llei de Moisès és escrit: no posaràs el boç al bou que bat.*[21] I es demana: *és que Déu s'interessa pels bous? No és, sens dubte, per nosaltres que ho diu? És certament per nosaltres que ha estat escrit: perquè és l'esperança que fa llaurar el qui llaura, i el qui bat, ho fa amb la il·lusió de rebre'n el fruit.*

[22]

Mai no s'ha reduït la vida cristiana a un entramat angoixós d'obligacions, que deixa l'ànima sotmesa a una tensió exasperada; s'emmotlla a les circumstàncies individuals com el guant a la mà, i demana que en l'exercici de les nostres tasques habituals, tant en les grans com en les petites, amb l'oració i la mortificació, no perdem mai el punt de mira sobrenatural. Penseu que Déu estima apassionadament les seves criatures, i ¿com pot treballar

l'ase si no li donen menjar, ni disposa d'un temps per a refer-se, o si li minven el vigor amb massa garrotades? El teu cos és com un pollí —un pollí fou el tron de Déu a Jerusalem— que es deixa cavalcar pels camins divins de la terra: cal dominar-lo perquè no es desviï dels camins de Déu, i animar-lo per tal que el trot sigui tan alegre i abrivat com es pot esperar d'un ase.

Esperit de penitència

Procures adoptar ja les teves resolucions de propòsits sincers? Demana al Senyor que t'ajudi a fastiguejar-te per amor seu; a posar a tot arreu, amb naturalitat, l'aroma purificadora de la mortificació; a gastar-te en el seu servei sense espectacle, silenciosament, tal com es consumeix la llàntia que titil·la al costat del Tabernacle. I per si ara no se t'acudeix com correspondre concretament als requeriments

divins que truquen al teu cor,
escolta'm bé.

Penitència és el compliment exacte de l'horari que t'has fixat, encara que el cos s'hi resisteixi o el pensament pretengui d'evadir-se amb somnis quimèrics. Penitència és llevar-se a l'hora. I també, no deixar per a més tard, sense un motiu justificat, aquella tasca que et resulta més difícil o costosa.

La penitència està en saber compaginar les teves obligacions amb Déu, amb els altres i amb tu mateix, i t'ho exigeixis de manera que aconseguieixis de trobar el temps que cada cosa necessita. Ets penitent quan t'emmotlles amb amor al teu pla d'oració, encara que estiguis rendit, desganat o fred.

Penitència és tractar sempre amb la màxima caritat els altres, començant pels de casa. És atendre amb la màxima delicadesa els sofrents, els

malalts, els qui pateixen. És contestar amb paciència els pesats i inoportuns. És interrompre o modificar els nostres programes, quan les circumstàncies —els interessos bons i justos dels altres, sobretot— així ho demanin.

La penitència consisteix a suportar amb bon humor les mil petites contrarietats de la jornada; a no abandonar la feina, ni que de moment se te n'hagi anat la il·lusió amb què l'havies començada; és menjar amb agraïment allò que ens sigui servit, sense importunar amb desigs o capricis.

Penitència, per als pares i, en general, per als qui tenen una missió de govern o educativa, és corregir quan calgui, segons la mena d'error i les condicions del qui necessita aquesta ajuda, per damunt de subjectivismes absurds i sentimentals.

L'esperit de penitència mena a no enganxar-nos desordenadament en aquest esbós monumental dels projectes futurs, en el qual ja hem previst quins seran els nostres traços i les pinzellades mestres. Quina alegria donem a Déu quan sabem renunciar als nostres gargots i als cops de brotxa de mestretites, i deixem que sigui Ell qui hi afegixi aquells trets i colors que més li plaguin!

Podria continuar assenyalant-te una pila de detalls —t'he esmentat solament els que ara m'han passat pel cap—, que pots aprofitar al llarg del dia, per acostar-te més i més a Déu, més i més al proïsme. Si t'he esmentat aquests exemples, hi insisteixo, no és pas perquè jo menyspreï les grans penitències; al contrari, es mostren santes i bones, i fins i tot necessàries, quan el Senyor ens crida per aquest camí, sempre comptant amb l'aprovació de qui

dirigeix la teva ànima. T'avisó, però, que les grans penitències també són compatibles amb les caigudes aparatoses, provocades per la supèrbia. En canvi, amb aquest desig continuat d'agradar a Déu en les petites batalles personals —com es ara somriure quan no se'n tenen ganes: jo us asseguro, a més, que hi ha ocasions en què és més costós un somrís que una hora de cilici—, es fa difícil de donar pàbul a l'orgull, a la ridícula ingenuïtat de considerar-nos herois notables; ens veurem com un nen que amb prou feines pot oferir futilses al seu pare, però que són rebudes amb un goig immens.

Així, doncs, un cristià ha d'ésser sempre mortificat? Sí, però per amor. Perquè aquest tresor de la nostra vocació *el duem talment en vasos de terrissa; perquè es vegi que la grandesa del poder ve de Déu i no pas de nosaltres. Som atacats amb tota mena de tribulacions, però no ens*

angoixem; ens trobem en grans destrets, però no ens desesperem; som perseguits però no som abandonats, som abatuts però no enterament perduts; onsevulla que anem, portem sempre en el nostre cos la mortificació de Jesús per tal que la vida de Jesús es faci palesa també en els nostres cossos.[23]

Potser fins en aquests moments no ens havíem sentit constrets a seguir tan de prop els passos de Crist. Potser no ens havíem adonat que podem unir al seu sacrifici reparador les nostres petites renúncies: pels nostres pecats, pels pecats dels homes en totes les èpoques, per aquesta tasca malvada de Lucífer que continua oposant a Déu el seu *non serviam!* ¿Com gosarem clamar sense hipocresia: Senyor, em dolen les ofenses que fereixen el vostre Cor amabilíssim, si no ens decidim a privar-nos d'una nimietat o a oferir un sacrifici minúscul en lloança del

seu Amor? La penitència —veritable desgreuge— ens llança pel camí de la donació, de la caritat. Donació de si mateix per ajudar els altres, tal com Crist ens ha ajudat a nosaltres.

D'ara endavant, tingueu pressa a estimar. L'amor ens impedirà la queixa, la protesta. Perquè suportem sovint la contrarietat, sí; però ens queixem; i aleshores, a més de malgastar la gràcia de Déu, li tallem les mans per a futurs requeriments. *Hilarem enim datorem diligit Deus.*

[24] Déu estima el qui dóna amb alegria, amb l'espontaneïtat que neix d'un cor enamorat, sense els escarafalls de qui es lliura com si fes una mercè.

Gira un altre cop la mirada sobre la teva vida i demana perdó per aquest tret i per aquell altre que salten de seguida als ulls de la teva consciència; pel mal ús que fas de la llengua; per aquests pensaments que

giren contínuament al voltant de tu mateix; per aquest judici crític consentit que et preocupa d'una manera tan poca-solta, i que et causa una perenne inquietud i una angoixa per sempre... Que podeu ésser molt feliços! Que el Senyor ens vol contents, embriacs d'alegria, anant pels mateixos camins de ventura que Ell va recórrer! Només ens sentim malaurats quan ens entossudim a descaminar-nos, i ens fem en aquest viarany de l'egoisme i de la sensualitat; i encara pitjor si enfilem el dels hipòcrites.

El cristià ha de manifestar-se autèntic, veraç, sincer en totes les seves obres. En la seva conducta ha de traslluir-se un esperit: el de Crist. Si hi ha ningú que en aquest món tingui l'obligació de mostrar-se conseqüent, és el cristià, per tal com ha rebut en dipòsit, per a fer fructificar aquest do,^[25] la veritat que allibera, que salva.^[26] Pare, em

preguntareu, i com assoliré aquesta sinceritat de vida? Jesucrist ha lliurat a la seva Església tots els mitjans necessaris: ens ha ensenyat a pregar, a tractar amb el seu Pare Celestial; ens ha enviat el seu Esperit, el Gran Desconegut, que actua en la nostra ànima; i ens ha deixat aquests signes visibles de la gràcia que són els Sagraments. Fes-los servir.

Intensifica la teva vida de pietat. Fes oració cada dia. I no enretiris mai les espatlles de la càrrega gustosa de la Creu del Senyor.

Ha estat Jesús qui t'ha invitat a seguir-lo com a bon deixeble, perquè facis la teva travessia de la terra sembrant la pau i el goig que el món no pot donar. Per això —hi insisteixo—, hem de caminar sense por de la vida i sense por de la mort, sense defugir a tot preu el dolor, que per a un cristià sempre és un mitjà de purificació i una ocasió d'estimar de debò els germans, aprofitant les

mil circumstàncies de la vida ordinària.

Ens ha passat el temps. Haig de posar punt final en aquestes consideracions, amb què he intentat de remoure't l'ànima, perquè responguessis concretant alguns propòsits, pocs, però ben determinats. Pensa que Déu et vol content i que si tu, per la teva banda, fas el que pots, seràs feliç, molt feliç, felicíssim, per bé que en cap moment no et mancarà la Creu. Però aquesta Creu ja no serà un patíbul, sinó el tron des del qual regna Crist. I al seu costat, la seva Mare, Mare nostra també. La Verge Santa t'obtindrà la fortalesa que et cal per a caminar amb decisió darrera les petjades del seu Fill.

[1] Ioh XIV, 6.

[2] Hebr XIII.

[3] Lc XVIII, 41.

[4] Mt XI, 29.

[5] Mt XVI, 24.

[6] Cfr. Mt IV, 1-11; Mt VIII, 20; Mt VIII, 24; Mt XII, 1; Mt XXI, 18-19; Lc II, 6-7; Lc IV, 16-30; Lc XI, 53-54; Ioh IV, 6; Ioh XI, 33-35; etc.

[7] Eph V, 1-2.

[8] Pseudo-Macari, *Homiliae*, XII, 5 (PG 34, 559).

[9] Mt XVI, 25-26.

[10] Cfr. Prv XXIV, 16.

[11] Mt XI, 28.

[12] Ps XLII, 2.

[13] St. Gregori el Gran, *Moralia*, 2, 8, 43-44 (PL, 75, 844-845).

- [14] 2 Tim I, 9.
- [15] Cfr. Mc XV, 21.
- [16] Ps XXXIX, 3.
- [17] 1 Cor IX, 25.
- [18] Cfr. Mt IV, 1-11.
- [19] Lc VII, 34.
- [20] Mt VI, 16-18.
- [21] Dt XXV, 4.
- [22] 1 Cor IX, 9-10.
- [23] 2 Cor IV, 7-10.
- [24] 2 Cor IX, 7.
- [25] Cfr. Lc XIX, 13.
- [26] Cfr. Ioh VIII, 32.
-

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/seguint-les-
petjades-del-senyor/](https://opusdei.org/ca/article/seguint-les-petjades-del-senyor/) (28/03/2025)